

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Knotkové, soudkyně JUDr. Kateřiny Kodetové a soudce Mgr. Zdeňka Váni ve věci

žalobkyně: **SKAISTA, s. r. o.**, IČO 27903711
sídlem Revoluční 767/25, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Mário Voglem
sídlem Pařížská 68/9, 110 00 Praha 1

proti

žalovaným: 1. **ZAGABRIA, s. r. o.**, IČO 25687816
sídlem Čelakovského sady 1580/4, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Matznerem PhD., LL.M.
sídlem Anny Letenské 34/7, 120 00 Praha 2

2. A [redacted] S [redacted] narozená [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Tomášem Hodysem
sídlem Lochotínská 18, 301 00 Plzeň

o určení relativní neúčinnosti právních jednání, o určení neplatnosti právních jednání
a o určení vlastnického práva k nemovitosti

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne
20. ledna 2022, č. j. 15 C 171/2021-162, ve znění opravného usnesení ze dne
23. března 2022, č. j. 15 C 171/2021-175,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I., II. a III. o věci samé potvrzuje.

- II. Ve výrocích IV. a V. o nákladech řízení se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že výše náhrady pro každou ze žalovaných činí 23.232 Kč, jinak se v těchto výrocích potvrzuje.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit 1/ žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 11.616 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jiřího Matznera, PhD., LL.M.
- IV. Žalobkyně je povinna zaplatit 2/ žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení 14.151 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Bc. Tomáše Hodyse.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně výroky I. a II. zamítl žalobu o určení neplatnosti a vůči žalobkyni neúčinnosti jednak prohlášení vlastníka ze dne 14. 5. 2021 o vymezení jednotek v budově č. p. [redacted] postavené na pozemku č. [redacted] v katastrálním území [redacted] (dále jen sporná nemovitost, nemovitost), a dále kupní smlouvy ze dne 26. 5. 2021, kterou žalovaná 1/ prodala žalované 2/ tam vymezené bytové jednotky číslo [redacted] [redacted] v nemovitosti shora. Výrokem III. zamítl žalobu o určení žalované 1/ vlastníkem sporné nemovitosti. Výroky IV. a V. pak žalobkyni uložil zaplatit každé ze žalovaných náhradu nákladů řízení ve výši 6.776 Kč k rukám jejich právního zástupce do 3 dnů od právní moci rozsudku.
2. Stalo se tak v řízení o určení shora požadované neplatnosti a ve vztahu k žalobkyni pak i neúčinnosti právních jednání (prohlášení vlastníka a kupní smlouvy) a o určení vlastnického práva k nemovitosti. Žalobkyně s odkazem na § 590 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen o. z.) tvrdila, že se stala věřitelem M [redacted] K [redacted] jemuž zprostředkovala nabytí stoprocentního podílu na společnosti žalované ad 1/, která vlastnila celou spornou nemovitost shora, když M [redacted] K [redacted] žalobkyni nezaplatil zprostředkovatelskou odměnu 1.633.500 Kč. Žalobkyně je proto nucena domáhat se svého nároku u soudu (Obvodní soud pro Prahu 6 sp. zn. [redacted]). Žalobkyně měla za významné, že jediným společníkem a jednatelem žalované 1/ je M [redacted] K [redacted] že dne 14. 5. 2021 bylo v nemovitosti prohlášením vlastníka vymezeno 10 jednotek, z nichž 6 bylo převedeno na žalovanou 2/ kupní smlouvou ze dne 26. 5. 2021. Podle žalobkyně tím došlo k vyvedení těchto jednotek z majetku žalované 1/, navíc pod cenou a žalovaná 1/ se tak dopustila úmyslného mrhání majetkem a zkrácení věřitele. Žalobkyně tvrdila, že žalované 2/ musel být tento úmysl znám. K námitce nedostatku pasivní legitimace žalovaných žalobkyně akcentovala, že M [redacted] K [redacted] zcela vlastní a ovládá společnost žalované 1/ a je tak zcela evidentní stoprocentní spojení mezi dlužníkem žalobkyně a žalovanou 1/. Dodala, že podíl M [redacted] K [redacted] je postižen dvěma zástavními právy dobrovolně zřízenými smlouvami z 25. 6. 2018 a 26. 11. 2019, zbývající majetek žalované 1/ je postižen exekucí. Pokud jde o žalovanou 2/, žalobkyně s odkazem na § 594 odst. 1 o. z. namítla, že je to žalovaná 2/, kdo jednal s dlužníkem a v jejíž prospěch byl majetek vyveden; o pohledávce žalobkyně přitom byla žalovaná 2/ informována. Kupní smlouvou byl odčerpán majetek ve výši 52.500.000 Kč a je otázkou, zda v majetku žalované 1/ zůstal dostatek prostředků k uspokojení pohledávky žalobkyně, když hodnota podílu dlužníka

žalobkyně v žalované 1/ není zřejmá, neboť žalovaná 1/v posledních letech nezakládá do sbírky listin účetní závěrky.

3. Soud prvního stupně provedl dokazování listinami, a to bez nařízení jednání postupem podle § 115a o. s. ř. Vzal za prokázané, že žalobkyně vede u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. [REDAKCE] spor proti M [REDAKCE] K [REDAKCE] o zaplacení částky 1.633.500 Kč. Věc byla projednávána u soudu prvního i druhého stupně, nyní je na žalobkyni prokázat, že došlo k uzavření kupní smlouvy na základě smlouvy o zprostředkování a též k závazku M [REDAKCE] K [REDAKCE] uhradit zprostředkovatelskou odměnu a v jaké výši. Dále bylo soudem prvního stupně zjištěno, že M [REDAKCE] K [REDAKCE] je jednatelem a stoprocentním společníkem žalované 1/; na jeho obchodní podíl existuje zástavní právo na základě smluv o zřízení zástavního práva k obchodnímu podílu ze dne 25. 6. 2018 a ze dne 26. 11. 2019. Žalovaná 1/ byla stoprocentním vlastníkem nemovitosti shora. Dne 14. 5. 2021 došlo k prohlášení vlastníka nemovitosti, kterým byly vymezeny jednotky 532/1 až 10. Kupní smlouvou ze dne 26. 5. 2021 žalovaná 1/ převedla do vlastnictví žalované 2/ jednotky 532/1 až 6 za celkovou cenu 52.500.000 Kč; tržní hodnota převáděných jednotek stanovená odborným vyjádřením Znalecké společnosti, s. r. o., ke dni 19. 10. 2021 činila 49.795.000 Kč. Následně došlo ke vkladu vlastnického práva žalované 2/ k převáděným jednotkám do katastru nemovitostí.
4. Zjištěný skutkový stav soud prvního stupně posoudil podle § 590 odst. 1 a 2 o. z. ve spojení s § 589 o. z. a žalobu jako nedůvodnou zamítl, když měl za podstatné, že ani jedna ze smluvních stran kupní smlouvy, tedy žalovaná 1/ a žalovaná 2/, nejsou dlužníky žalobkyně. Tím je pouze M [REDAKCE] K [REDAKCE] o jehož případné povinnosti uhradit žalobkyni tvrzenou pohledávku by hypoteticky mohlo být rozhodnuto v označeném soudním řízení sp. zn. [REDAKCE]. Toto řízení však není pravomocně skončeno a není tak postaveno najisto, že žalobkyně je věřitelem M [REDAKCE] K [REDAKCE] ani jaký konkrétní nárok proti němu případně má. V dalším se soud prvního stupně zabýval výší kupní ceny, kterou nehodnotil jako prodej pod cenou. Výši tvrzené pohledávky žalobkyně 1.633.500 Kč též porovnal s kupní cenou, kterou utřila žalovaná 1/, a uzavřel, že rozhodně nelze hovořit o mrhání majetkem a krácení věřitele, když vyplacená cena, jakož i tržní hodnota zbylých čtyř jednotek, jež zůstaly ve vlastnictví žalované 1/, několikanásobně přesahují hypotetickou pohledávku žalobkyně za M [REDAKCE] K [REDAKCE]. Na tomto závěru nemůže podle soudu prvního stupně ničeho změnit ani legálně zřízené zástavní právo na obchodní podíl dlužníka ve prospěch bank. Další dokazování výsledkem svědků a účastníků měl za nadbytečné, když zásadní bylo právní posouzení tvrzeného nároku žalobkyně. O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a procesně úspěšným žalovaným přiznal náhradu nákladů řízení, každé za dva úkony právní služby, tedy 2 x odměnu 2.500 Kč, 2 x režijní paušál, to vše s 21% DPH.
5. Rozsudek byl napaden včasným odvoláním žalobkyně s tím, že rozhodnutí nevyhovuje požadavkům na jeho odůvodnění a není přezkoumatelné, když není známo, na základě jakých důvodů soud prvního stupně rozhodl o zamítnutí žaloby v části pro určení neplatnosti právních jednání. Navíc tak učinil bez nařízení ústního jednání a v rozporu s § 115a o. s. ř., neboť žalobkyně s takovým postupem výslovně nesouhlasila, jak vyjevila v podání ze dne 15. 12. 2021 v odst. 7. Řízení tak trpí vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Nelze bez dalšího předpokládat, že by i po nařízeném jednání bylo rozhodnuto stejně, když žalobkyně by mohla v případě potřeby navrhnout jiné důkazy. Toto právo jí bylo upřeno. Žalobkyně k prokázání splnění podmínek relativní neúčinnosti nenavrhovala listiny, z nichž vycházel soud prvního stupně, ale výpověď účastníků a dalších osob, jakož i znaleckým posudkem. Soudem prvního stupně též vytýkala, že vyšel z odborného vyjádření ohledně ceny jednotek, ze kterého mělo vyplynout, že tyto nebyly prodány pod cenou, když toto vyjádření není znaleckým

posudkem a bylo provedeno k jinému okamžiku než k uzavření kupní smlouvy. Chybně pak soud převzal i další jednostranné tvrzení žalovaných, že cena zbylých čtyř jednotek několiknásobně přesahuje nárok žalobkyně. Z uvedených důvodů navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

6. Žalovaná 1/ navrhla potvrdit rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný s tím, že žaloba je šikanózní, když nemá žádný zákonný důvod a je jen pokusem o vyvíjení tlaku na společníka žalované 1/. Soud prvního stupně správně akcentoval, že důvod, pro který by mohlo být žalobě vyhověno, neexistuje, když žalovaná 1/ není dlužníkem žalobkyně a nemá vůči ní žádné závazky.
7. Také žalovaná 2/ navrhla potvrzení napadeného rozsudku s tím, že zde není žádný vztah z hmotného práva, pro který by tato žaloba měla šanci na úspěch. I kdyby pohledávka žalobkyně existovala, pak není pohledávkou za žalovanými a navíc by byla v částce mnohonásobně nižší, proto zde nemůže být žádný právní zájem na požadovaných výrocích. Ani v odvolání žalobkyně neuvádí žádný hmotněprávní důvod, poukazuje na různá procesní pochybení, která však nedovádí do důsledků. Pokud by tak učinila, musela by dospět k závěru, že zde není dán žádný odvolací důvod.
8. Obě žalované pak měly za to, že soud prvního stupně měl při stanovení výše náhrady nákladů řízení vycházet z ceny nemovitosti, která byla v řízení zřejmá mimo jiné z kupní smlouvy založené samotnou žalobkyní, a poukazovaly na to, že v řízení byly uplatněny tři nároky.
9. Odvolací soud ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a shledal, že odvolání žalobkyně není důvodné. Odvolací soud tak učinil v nepřítomnosti žalobkyně, která se k jednání nedostavila, svojí nepřítomnost omluvila, o odročení jednání nežádala.
10. Podle § 590 odst. 1 o. z. věřitel se může dovolat neúčinnosti právního jednání, a) které dlužník učinil v posledních pěti letech v úmyslu zkrátit své věřitele, byl-li takový úmysl druhé straně znám, b) kterým dlužník v posledních dvou letech zkrátil své věřitele, musel-li být druhé straně znám dlužníkův úmysl věřitele zkrátit, nebo c) kterým byl věřitel zkrácen a k němuž v posledních dvou letech došlo mezi dlužníkem a osobou jemu blízkou nebo které dlužník učinil ve prospěch takové osoby, ledaže druhé straně v době, kdy se právní jednání stalo, dlužníkův úmysl zkrátit věřitele znám nebyl a ani znám být nemusel.
11. Podle § 590 odst. 2 o. z. věřitel se může dovolat neúčinnosti kupní nebo směnné smlouvy uzavřené v posledním roce, musela-li druhá strana poznat v dlužníkově jednání mrhání majetkem, kterým je dlužníkův věřitel zkracován.
12. Z obsahu se spisu se podává, že soud prvního stupně rozhodl o věci bez nařízení jednání, když měl za to, že má splněné podmínky pro postup podle § 115a odst. 3 o. s. ř. Pravdou je, že na výzvu soudu prvního stupně ke sdělení toho, zda účastníci řízení souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, žalobkyně poněkud nešťastně označila jako „vyjádření žalobce k replice žalovaných“. V podání se žalobkyně obsáhle vyjadřovala k právní argumentaci žalovaných o relativní neúčinnosti jednání, argumentovala výpisem z obchodního rejstříku žalované 1/, znovu dovozovala úmysl mrhání majetkem a zkrácení věřitele s tím, že tento úmysl musel být žalované 2/ znám (viz čl. II. bod 7 vyjádření). Do tohoto odstavce pak zapracovala bez dalšího i sdělení, že nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a navrhla doplnit dokazování výsledkem M. K. žalobkyně, žalované 2/ a znaleckým posudkem. S ohledem

na uvedené odvolací soud uzavřel, že soud prvního stupně patrně toto sdělení přehlédl a pokud rozhodl o věci bez nařízení jednání, postupoval v rozporu s § 115a o. s. ř. Odvolací soud je však toho názoru, že tuto vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí o věci, bylo možné zhojit v odvolacím řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 371/2019, kde dovolací soud dovodil „*jestliže odvolací soud odstraní vadu zjišťování pro rozhodnutí podstatných skutečností, ke níž došlo před soudem prvního stupně tím, že na rozdíl od soudu prvního stupně nařídil jednání a soudem prvního stupně provedené důkazní prostředky při něm provedl, jednalo se o zhojení procesní vady, které se soud prvního stupně mohl dopustit při zjišťování rozhodných skutečností, nikoliv o to, že by se celý proces zjišťování uskutečnil výhradně před odvolacím soudem. Tento postup nevedl k tomu, že by si odvolací soud usurpoval oprávnění zákonného soudce (soudu prvního stupně), naopak jde o postup, který ustanovení § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. výslovně předpokládá...* “, a v němž šlo rovněž o situaci, kdy soud prvního stupně vyšel z listinných důkazů, které však neprovedl řádně s ohledem na potřebu nařídít jednání). Odvolací soud proto nařídil ve věci jednání, kde listinné důkazy, z nichž vycházel soud prvního stupně, řádně provedl.

13. Odvolací soud z úplného *výpisu obchodního rejstříku* ohledně žalované 1/ zjistil, že M [redacted] K [redacted] je jediným společníkem žalované 1/ a že na jeho obchodní podíl bylo zřízeno zástavní právo smlouvami v souvislosti s poskytovaným úvěrem od Unicredit Bank Czech republic, a. s., z 25. 6. 2018 a 26. 11. 2019. K tomu se váže *prohlášení banky*, ze kterého se zjišťuje, že společnost Unicredit Bank Czech republic, a. s., poskytla žalované 1/ úvěr ve výši 11.000.000 Kč a následně ve výši 13.500.000 Kč. Z *kupní smlouvy ze dne 26. 5. 2021* odvolací soud zjistil, že kupní smlouvou uzavřenou mezi žalovanou 1/ a žalovanou 2/ došlo k převodu vlastnictví tam označených nemovitostí (jednotek 532/1 až 6 viz shora) z žalované 1/ na žalovanou 2/, a to za celkovou cenu 52.500.000 Kč. Vkladové řízení bylo zahájeno 27. 5. 2021, návrhu na vklad bylo vyhověno.
14. Z kopie *žaloby podané u Obvodního soudu pro Prahu 6* ze dne 15. 1. 2019 odvolací soud zjistil, že žalobkyně uplatnila proti M [redacted] K [redacted] žalobu o 1.633.500 Kč s příslušenstvím s tvrzením o tom, že má nárok na zprostředkovatelskou odměnu, a to nad 3 % z kupní ceny plus DPH, přičemž poukazuje na to, že tam žalovanému zprostředkovala koupi obchodního podílu společnosti (zde žalované 1/), přitom vychází z ceny tohoto podílu, která byla nabídnuta žalovaným a vlastníky odsouhlasena, tedy z částky 45.000.000 Kč. Z rozhodnutí Městského soudu v Praze, č. j. [redacted] ze dne 2. 6. 2021 odvolací soud zjistil, že rozsudek soudu prvního stupně v tamní věci ze dne 1. 12. 2020, kterým byla tato žaloba zamítnuta, bylo usnesením Městského soudu v Praze zrušeno a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení, a to již podruhé, neboť nebyl splněn předchozí pokyn odvolacího soudu zabývat se dostatečně obsahem zprostředkovatelské smlouvy, který musí být jednoznačně prokázán. Odvolací soud konstatoval, že žalobkyně skutečně vyvíjela činnost směřující k uzavření kupní smlouvy žalovaným ohledně obchodního podílu ve společnosti ZAGABRIA, s. r. o., s tím, že jednání žalobkyně spočívající v předání informace žalovanému o tom, s kým je možné uzavřít smlouvu, za jakých cenových podmínek a zajištění prohlídek nemovitosti lze zcela jednoznačně považovat za obstarání příležitosti uzavření smlouvy, avšak skutková zjištění stále nepostačují pro závěr, zda přičiněním žalobkyně byla nakonec mezi žalovaným a společností ZAGABRIA, s. r. o., uzavřena smlouva s dohodnutým obsahem. Závěr soudu prvního stupně o případné důvodnosti či nedůvodnosti žaloby shledal odvolací soud v tamním řízení za předčasný a podruhé soudu prvního stupně věc vrátil. O této žalobě nebylo prozatím rozhodnuto, natož pak pravomocně.
15. Z *odborného posouzení* poskytnutého Znaleckou společností, s. r. o., odvolací soud zjistil, že tato společnost prováděla zjišťování tržní hodnoty bytových jednotek 532/1 až 6, vše podle stavu ke

dni 9. 12. 2020, a to včetně parkovacího stání u jednotek 532/1 až 4, přičemž stanovila celkovou hodnotu 49.795.000 Kč.

16. Odvolací soud zamítl důkaz znaleckým posudkem, výsledkem žalované 2/, výsledkem spolčeníka žalované 1/ a výsledkem žalobkyně, jakož i sbírkou listin, které pro posouzení dané věci nejsou relevantní.
17. Žalobkyně učinila předmětem řízení 5 nároků, přičemž naléhavý právní zájem na určení tam požadované neúčinnosti, neplatnosti či vlastníka je presumován toliko u určení „ve vztahu k žalobkyni neúčinnosti“ právních jednání shora. Pokud jde o „neplatnost“ takových jednání a určení vlastníka, naléhavý právní zájem je třeba tvrdit a prokázat. O této povinnosti je třeba žalobce poučit (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2287/2017, kde Nejvyšší dosud dovodil, že *„není-li naléhavý právní zájem na požadovaném určení zřejmě patrný z povahy věci nebo okolností případu, musí žalobce v žalobě o určení, zda tu právní vztah nebo právo je či není, vždy tvrdit na prokazovat skutečnosti, z nichž vyplývá, že má na požadovaném určení naléhavý právní zájem; jde o procesní povinnost, a proto je soud povinen žalobce o tom poučit.* Naléhavý právní zájem na požadovaném určení je podle ustálené judikatury dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce, nebo kde by se bez tohoto určení jeho právní postavení stalo nejistým (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 1971, sp. zn. 2 Cz 8/71). Žalobkyně podstatná skutková tvrzení k existenci naléhavého právního zájmu na určení „neplatnosti“ a „vlastníka“ dostatečně netvrdila. Zároveň tím, že se nedostavila k jednání odvolacího soudu, se žalobkyně připravila o možnost poučení o tom, že za dané situace je její povinností tvrdit a prokazovat naléhavý právní zájem na požadovaném určení ve smyslu § 80 o. s. ř. Odvolací soud tedy vycházel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně a shledal, že soud prvního stupně nepochybil, pokud žalobu zamítl. V této souvislosti odvolací soud konstatuje, že v daném řízení došlo pouze k jedinému procesnímu pochybení, a to že soud prvního stupně jednal bez nařízení jednání, aniž by k tomu byly splněny podmínky podle § 115a o. s. ř. Toto pochybení bylo zhojeno řádným provedením důkazů, z nichž vycházel soud prvního stupně ((viz výše). Skutečnost, že se tak stalo v nepřítomnosti žalobkyně, na to nemá žádný vliv.
18. Závěry soudu prvního stupně jsou správné potud, že v daném případě nejsou splněny zákonné předpoklady pro vyslovení „neúčinnosti“ namítaných jednání, když žalobkyně neopírá danou žalobu o vykonatelnou pohledávku a zároveň není splněn předpoklad existence pohledávky žalobkyně vůči některé ze žalovaných. Tyto důvody jsou dostatečné pro to, aby odvolací soud potvrdil zamítavý výrok soudu prvního stupně. V tomto smyslu není vůbec významné, jaká byla kupní cena bytových jednotek, jaká byla jejich tržní cena ke dni uzavření kupní smlouvy, ani jaká je tržní cena zbylých jednotek. Zároveň není významné, zda došlo k nějakému mrhání majetkem a úmyslu zkrátit věřitele. Důkazy, jako znalecké zkoumání, případně výsledky označených osob k nějakému tvrzenému mrhání majetkem jsou proto zcela irelevantní a nadbytečné. Pokud žalobkyně žádala, aby byla určena „neplatnost“ úkonů shora, případně vlastník nemovitosti, pak ze skutkových tvrzení naléhavý právní zájem žalobkyně na takovém určení nevyplývá. Žalobkyně žádný jiný důvod než odkaz na § 590 o. z. netvrdila a z jejich skutkových tvrzení jej nelze dovodit.
19. Odvolací soud tedy shrnuje, že žaloba na určení neúčinnosti není důvodná, když pro to nejsou splněny zákonné předpoklady ve smyslu ustanovení 590 o. z. Na žalobě na určení neplatnosti a vlastníka není dán naléhavý právní zájem, respektive žalobkyně ve vztahu k tomuto určení neunesla břemeno tvrzení a dokazování.

20. Z uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích o věci samé jako věcně správný potvrdil postupem podle § 219 o. s. ř.
21. Pokud jde o výroky o nákladech řízení, soud prvního stupně rozhodl správně podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a správně nevycházel z domnělé ceny nemovitosti, když tato cena nebyla postavena najisto a zároveň není ve vztahu k výsledku sporu vůbec významná. Soud prvního stupně však nedocenil počet nároků uplatněných žalobkyní v daném řízení. Žalobkyně se domáhala 5 nároků, a to určení neúčinnosti prohlášení, neplatnosti prohlášení, neúčinnosti kupní smlouvy, neplatnosti kupní smlouvy, jakož i určení vlastníka budovy. Předmětem řízení je tak tarifní hodnota 250.000 Kč, určená podle § 9 odst. 4 písm. b/ a § 12 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 sb. (AT), čemuž odpovídá odměna za jeden úkon právní služby 9.300 Kč podle § 7 AT. Protože před soudem prvního stupně každé ze žalovaných vznikl nárok na náhradu nákladů řízení za 2 úkony právní služby, odvolací soud postupem podle § 220 odst. 1 písm. a/ o. s. ř. tyto výroky, pokud jde o výši náhrady, změnil a každé ze žalovaných přiznal 23.232 Kč (2 x 9.300 Kč, 2 x paušál 300 Kč podle § 13 odst. 4 AT; to vše s 21% DPH), jinak tyto výroky jako věcně správné potvrdil podle § 219 o. s. ř.
22. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a každé ze žalovaných bylo za účast na jednání odvolacího soudu přiznáno: 1 x odměna 9.300 Kč, 1 x režijní paušál, což spolu s 21% DPH činí 11.616 Kč. Pokud jde o žalovanou 2/, bylo jí vedle těchto nákladů přiznáno též cestovné 1.495 Kč za cestu na jednání Plzeň - Praha a zpět vozidlem Volvo S60, 187 km s kombinovanou spotřebou 7,41 benzínu na 100 km, dále náhrada za promeškaný čas za 6 půlhodin po 100 Kč, tj. 2.095 Kč, s 21% DPH pak 2.535 Kč. Celkem 14.151 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 21. června 2022

JUDr. Jana Knotková v. r.
předsedkyně senátu